

[Steen Folke]

jeg godt stramme den formulering. Det er især en lang række forslag om yderligere tilskud og skattefiduser til erhvervslivet, helt i forlængelse af den hidtidige borgerlig-socialdemokratiske krisepolitik. Om det gavner beskæftigelsen, er i hvert fald højst tvivlsomt. Denne del af socialdemokratiets såkaldte beskæftigelsesplan kunne vist også SF egentlig godt være foruden. Det er ydermere så uheldigt, at de mest positive og perspektivrige dele af planen er nogle af dem, der omtales så uforpligtende og med så mange spørgsmålstegn, at man må betvivle, at regeringen mener dem alvorligt. Det er spørgsmål som nedsættelse af arbejdstiden, begrænsning af overarbejde og tvungen afspadsering, hvorom der blot står, at de forhandles med arbejdsmarkedets parter. Man skal være mere end almindelig SF-jubeloptimist for at se nogen garantier for gennemførelse af de mest positive dele af planen.

Finansministeriets dokument afsluttes med en redegørelse for planens beskæftigelsesmæssige konsekvenser. Denne redegørelse fylder 11 linjer og består i en erklæring om, at det er regeringens mål at skaffe 50.000 flere arbejdspladser om året, og at det er regeringens mål at afskaffe ungdomsarbejdsløsheden inden udgangen af 1983. Helt fint, eller som det hedder på nudansk: »det er bare fast arbejde«.

For et par dagen siden modtog vi i finansudvalget en ajourført udgave af finansministeriets oversigt over regeringens påtænkte initiativer. Den indeholdt lidt flere detaljer, men intet, der anfægter det, jeg her har sagt. Heller ikke i denne udgave gjorde man noget som helst forsøg på at dokumentere eller blot sandsynliggøre, at planen kan skaffe 50.000 nye arbejdspladser pr. år. Jeg vil gerne bede finansministeren om at oplyse, hvilke dele af planen der tænkes at bidrage med hvor meget til opfyldelse af dette mål. Det er vel ikke for meget forlangt at få blot en antydning af, hvad det er for nogle elementer af planen, som regeringen selv anser for at fremskaffe disse arbejdspladser.

Selvfølgerig er der positive ting i regeringens plan, også ting, der har rimelig udsigt til at blive gennemført. Der sigtes mod, som det hedder, et byggeri på 25.000 nye boliger pr. år, heraf de 15.300 almennyttige. Det er for lidt, men lidt har også ret. Lad os nu se, om det lykkes at nå frem til det, man sigter

imod. Der er udsigt til en beskeden reform af Statens Uddannelsesstøtte. Også denne reform bliver ganske utilstrækkelig – for nu at sige det pænt – men o.k. Netop disse to punkter har hr. Gert Petersen fremhævet i et forsvar for SFs holdning. Hertil er at sige, at disse punkter i planen sagtens vil kunne gennemføres helt uden SF. Langt ind i venstre og det konservative folkeparti er der forståelse for, at der må gøres noget ved byggeriet. Håndværksrådet har sagt det igennem flere år. Og samtlige borgerlige partier undtagen fremskridtspartiet har indset nødvendigheden af en omlægning af Statens Uddannelsesstøtte. Med den yderst begrænsede reform, regeringen lægger op til, er der ingen tvivl om, at der bliver et forholdsvis bredt flertal bag.

Hertil kommer, at regeringens plan indeholder nogle punkter, som set gennem SF-briller må forekomme yderst problematiske. Det hedder, at den offentlige udgiftspolitik fastholdes, og det hedder, at der optages drøftelser med arbejdsmarkedets parter med henblik på at sikre en rolig indkomstudvikling også i de kommende år.

Alt i alt er det lidt svært at se, at dette kan være tilstrækkeligt alibi for SF til at stemme for finanslovsforslaget. Som om det ikke er nok, har hr. Heinesens ministerium leveret en sønderlemmende kritik af SFs egne ændringsforslag til finanslovsforslaget, bestilt af den radikale hr. Bilgrav-Nielsen, den skælm. VS gik i går ind for samtlige SFs ændringsforslag, og jeg synes ikke, kritikken er retfærdig, men budgetdepartementets kommentar af 5. februar 1982 til SFs ændringsforslag kan kun læses som en ordentlig dragt prygl. Regeringen gør det i hvert fald ikke lettere for SF at stå model til det parlamentariske samarbejde, som SF ønsker så hedt. I weekenden lykkedes det endvidere finansministeren at fornærme hr. Gert Petersen ved hjælp af fremgangsmåden omkring devaluationsbeslutningen, og i går gjorde hr. Camre, hvad han kunne, for at jukke på fru Ingerlise Koefoed. Men foreløbig ser det ud til, at SF bider tænderne sammen og håber på lysere tider.

Nogle gange forekommer det mig unægtelig, at vore venner i SF er lige lovlig blåøjede. Som nu i går, hvor SF oven i købet stemte for et socialdemokratisk ændringsforslag om yderligere besparelser på finansloven på 175 mill. kr., ikke nærmere specificeret. Tror